

РЕШЕНИЕ

№ 5368

гр. София, 05.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 08.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7750** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл.145–178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Л. Сарафски от [населено място] срещу заповед за задържане на лице рег.№ 2199/20.07.2012г. на полицейски орган – Ц. А. Н. - полицаи от 03 Районно полицейско управление (РУП) на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която заповед на основание чл.63, ал.1, т.2 от ЗМВР на Сарафски е наложена принудителна административна мярка (ПМ) “задържане за срок до 24 часа”.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна като издадена от некомпетентен орган, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и при несъответствие с целта на закона. С оглед това иска съда да отмени заповедта. Претендира разности.

Ответникът чрез процесуалния си представител юристконсулт Г. в открито съдебно заседание от 21.01.2013г. оспорва жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. № 2199/20.07.2012г. (лист 16 от делото), издадена от полицейски орган – Ц. А. Н. -

полицай от 03 РУП-СДВР на основание чл.63, ал.1, т.2 от ЗМВР на С. Л. Сарафски е наложена ПАМ “задържане за срок до 24 часа” в помещение за временно задържане на 03 РУП-СДВР.

В заповедта е посочена цифрово нормата - чл.63, ал.1, т.2 от ЗМВР, която е основание за издаването на ПАМ и която гласи – „Полицейските органи могат да задържат лице ... което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.“

В заповедта липсва каквото и да било описание на фактическото основание за нейното издаване – липсва посочване на конкретни факти и обстоятелства, които да са дали основание на административния орган да приложи цитираната в горния абзац норма.

Заповедта е с отбелязани дата и час – 20.07.2012г., 10,00ч. Връчена е на задържаното лице срещу подпис.

Задържаният Сарафски е предупреден с протокол (л.13) от същата дата и час за следното: „1. Да спазва разпоредбите на РБ. 2. Да не нарушава О.Р. 3 Да не пречи на изпълнението на възложените задачи на служителите от МВР“.

В заповедта е отразено, че лицето е освободено на същата дата в 10,45 часа, за което обстоятелство лицето се е подписало.

Съгласно приложени докладни записки от 24.07.2012г. и 01.08.2012г. полицейски инспектори М. и Т., на 20.07.2012г., около 10.00 ч. изпълнявали АП-32 пред 134 СОУ на ул.П. в [населено място], охрана на определени обекти, когато задържаното лице започнало да осуетява задачата им, което се изразявало в задаване на въпроси и снимане на автомобила и наоколо. Според разпитаният като свидетел полицай Г. Т. лицето било предупредено многократно, но не се отказало от намерението си и го задържали, отвели го РПУ, написали му протокол за предупреждение и му съставили му акт, след което било освободено.

По делото са събрани свидетелски показания освен от полицай Г. Т., и от свидетеля Виден Н., началник на жалбоподателя в работата му. От показанията на същия се установява, че съответния ден му позвънил Сарафски силно притеснен с искане за фактура за служебния лаптоп, понеже бил спрял от двама полицаи в близост до офиса, които заподозрели, че лаптопът е евентуално краден и искат той да им представи фактури. Отишъл в РУ, където бил задържан жалбоподателя и пресъздава разказаната му от него ситуация по задържането - задаваните въпроси към полицаите, след това разправия, арогантно държане. Свидетелят посочва (след разпознаване в залата на пирсъстващия като свидетел полицай), че го подминал един от полицаите, задържали служителя му, с реплика относно това какво е правил пред училището. Н. свидетелства, че му била отказана информация по задържането на Сарафски, не било обяснено за какво става въпрос. Не станало повече въпрос за фактурите за лаптопа. Заявява, че вярва на служителя си и че го цени.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата - в обжалвания административен акт липсва указание пред кой орган и в какъв срок същият може да се обжалва. Независимо от това жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, видно от клеймо с дата 27.07.2012г. на пощенски плик (л.6). Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалване. С оглед изложеното жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка по чл.168, ал.1 от АПК за законосъобразността на акта по чл.146 от АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 63 от ЗМВР. Съгласно тази норма, посочена като основание на заповедта, полицейските органи могат да задържат лице, което, въпреки предупреждение, съзнателно пречи на полицейския орган да изпълнява задълженията си по служба. Налице са доказателства за компетентност и на конкретния полицейски служител (л.25).

При издаването на заповедта обаче съдът намира, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, налице е несъответствие с материалния закон и целта му.

Съгласно чл.59, ал.2 от АПК административният акт следва да има определена форма – да съдържа определени реквизити. Един от тях са „фактически и правни основания за издаване на акта“ – т.4 на тази норма. Същото изискване се съдържа и в разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2 от ППЗМВР, съгласно която в заповедта се посочва „основанието за задържането“.

В случая заповедта съдържа само посочване на правно основание на задържането, но не и фактическо основание, което я прави издадена при неспазване на установената форма – основание за незаконосъобразност по чл.146, т.2 от АПК.

Всяко непосочване на основанието за издаване на административния акт води до невъзможност за съдебен контрол на действията и актовете на администрацията, до невъзможност да се установи дали актът е издаден в съответствие с материалния закон и целта му. Нарушава се и правото на защита на лицето. В конкретния случай и от така издадената заповед, към момента на задържането си Сарафски не е могъл да разбере защо е задържан.

Не може да послужи като фактическо основание изложеното в двете докладни записки (л.11 и л.12) около задържането на Сарафски. Същите са съставени няколко дни след издаване на заповедта и няма данни да са връчени на лицето. Освен това от същите не става ясно за какво е било предупреждено лицето и в какво се е изразявало поведението му след твърдяното устно предупреждение (освен другото, е съвсем нечетлив този пасаж в докладната записка на л.11). Видно от свидетелските показания на полицейския служител, писмено предупреждение до лицето е извършено след задържането му в полицейското поведение. Тоест по делото не се установява безспорно такова поведение на Сарафски, което да се квалифицира като относимо за задържане на основание чл.63, ал.2, т.2 от ППЗМВР "след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба". Видно от данните по делото лицето се е интересувало защо полицейските служители са спрели на пешеходна пътека, считайки, че пречат движението по нея, което без подробности за поведението му (свидетелят Т. не си спомня какво е било поведението му) не би могло обосновано да се определи като "съзнателно пречене". Поведението на лицето предвид задаваните от него въпроси по-скоро изразява, че лицето се е интересувало като гражданин от конкретните действия на полицейските служители, а не намерение съзнателно да им пречи да изпълняват своите задължения посредством конкретните действия. По този начин процесното задържане по скоро е резултат на недоразумение, на недоизясняване на позициите на гражданина и полицейските служители в създалата се ситуация, отколкото на действително възникнала и необходима причина за задържането. Задължението обаче за преценка на адекватна спрямо поведението на гражданина мярка е на полицейските служители,

при съблюдаване на принципа за съразмерност.

Съдът намери, че с налагането на тази принудителна административна мярка е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство – чл. 6 от АПК, доколкото в заповедта и докладните записки не са посочени никакви по-особени действия по служба, за осъществяването на които Сарафски да е попречил с поведението си (едва в показанията на свидетеля Т. се навежда охраната на определени, специфични обекти, по това време) и някакво по-особено негово поведение, което да се нарече "съзнателно пречене". Още повече, че чрез задържането му полицейските служители са се отклонили от охранявания обект и задачата си във връзка с него. По този начин заповедта се явява несъответна с целта на закона – основание за незаконосъобразност по чл.146, т.5 от АПК. Приложената мярка, освен че е лишена от своето фактическо основание, е и несъразмерна на целта, преследвана от ЗМВР. Задържането на жалбоподателя за това, че задава въпроси и снима полицейски автомобил спрял на пешеходна пътека, без да има данни полицейските служители да са разяснили на гражданина, че изпълняват служебни задачи и да го предупредят конкретно, че пречат изпълнението на служебните им задължения чрез тези си действия, засяга права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Видно от развитието по случая след задържането на Сарафски органът е упражнил правомощието си по чл.56, ал.1 от ЗМВР като му е отправил писмено предупреждение, в това число да не пречи на изпълнението на възложените задачи на служителите от МВР и по този начин да постигне целта на закона – опазване на обществения ред, а не незабавно да пристъпи към ограничаващата правото на свободно придвижване на лицето по тежка и несъразмерна на целта си мярка. В случая писменото предупреждение е последвало прилагането на по тежката спрямо лицето мярка - задържането, като протоколът за писмено предупреждение е съставен в полицейското управление след това задържане. С оглед всичко изложено по-горе съдът намира, че обжалваната заповед е незаконосъобразна. Същата е постановена: в нарушение на чл.146, т.2 от АПК – неспазена форма, тъй като в заповедта липсва фактическо основание; в нарушение на чл.146, т.4 от АПК – противоречие с материалноправни разпоредби – не е установено фактическо основание, което да обоснове най-тежката мярка, и най-сетне в нарушение на чл.146, т.5 от АПК – несъответствие с целта на закона, тъй като е нарушен принципа на съразмерност по чл.6 от АПК.

Поради посоченото, жалбата на Сарафски е основателна, а обжалваната заповед, с която му е наложена ПАМ "задържане за срок до 24 часа" следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

По разноските - жалбоподателят е направил своевременно искане за присъждане на разноските по делото - в съдебното заседание, в което е даден ход на делото по съществуването на спора и е доказал, че ги е сторил в представените вносна бележка (л.18) и договор за правна помощ (л.28). С оглед това и с оглед изхода на делото на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер 10 лв. държавна такса по жалбата и на 600 лева адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 6-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. Л. Сарафски заповед за задържане на лице рег. № 2199/20.07.2012г. на полицейски орган от 03 Районно полицейско управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с която заповед на основание чл.63, ал.1, т.2 от ЗМВР на Сарафски е наложена принудителна административна мярка “задържане за срок до 24 часа”.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Л. Сарафски с ЕГН [ЕГН] разноските по делото в размер на 610 лв. (шестотин и десет лева).

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в четиринадесетдневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)